

mes internationalt, og at det danske Landbrug gennem sin Eksport hjembringer et Sterlingbeløb til Omveksling med danske Kroner, der tør anslaaes til gennemsnitlig at andrage ca. 1 Mill. £ om Ugen. Med en Pris paa Sterling i det danske Marked af ca. 25,60 danske Kroner, saaledes som Sterlingsprisen var omkring Midten af Juni Maaned d. A. mod den 1. September, 19,60 Kr., eller en Nedgang paa ca. 23 pCt., andrager det Mindrebeløb i Kroner, hvortil de ved Landbrugseksporten hjembragte Sterlingbeløb omdannes, ca. 6 Mill. Kr. ugentlig. Hertil kommer endvidere, at Krone­stigningen virker paa samme Maade overfor den danske Landbrugseksport mod Syd, der andrager ca. 30 pCt. af den samlede Eksport, hvorefter det Mindrebeløb i Kroner, der paa Grund af Krone­stigningen fremkommer ved Omdannelsen til Kroner af Eksportindtægten, andrager ca. 8 Mill. Kr. ugentlig. Dette kan Landbruget ikke bære.

Sagt paa en anden Maade kan det oplyses, at Stigningen i Kronekursen fra Midten af Juni og indtil Dato har bevirket, at den enkelte Landmand i Dag faar 1,25 Kr. mindre pr. kg Smør, 82 Øre mindre pr. kg Bacon og 75 Øre mindre pr. kg Æg. Denne Nedgang i Landbrugets Indtægter vilde imidlertid være uden Betydning, saafremt Nedgangen i Omkostningerne fandt Sted i samme Forhold. Dette er ikke Tilfældet. Ganske vist sker der ved Krone­stigningen en Nedgang i de Udgifter, der hidrører fra Indkøb af Foderstoffer, Gødning, Frø og lign. fra Udlandet, men da disse Udgifter kun udgør ca. 40 pCt. af de samlede Udgifter, medens derimod de ca. 60 pCt. hidrørende fra Renter, Skatter, Afdrag, tvungen Assurance, Arbejds­lønninger af enhver Art ikke gaar ned i samme Forhold, vil det være indlysende, at Stigningen i Kronekursen formindsker Nettoudbyttet.

Udover det her nævnte vil det ikke paa nærværende Tidspunkt være muligt at fremsætte positive Oplysninger om Virkningerne af de sidste Maaneders Stigninger i Kronekursen, idet disse Virkninger ifølge Landbrugserhvervets Produktionsforhold først vil vise sig paa et senere Tidspunkt.

Som allerede fremhævet har man fra Landbrugets Side stedse ved Spørgs­maalet om Fastlæggelse af vor Valutapolitik's videre Udvikling og Endemaal frem­hævet det ønskelige i, at Papirkronen en Gang maa naa sin gamle Værdi, og Tanken om den saakaldte „Nedskæring“ af Kronen har næppe haft omfattende Tilslutning indenfor Landbruget. Det har bestandig været den fremherskende Opfattelse, at der mod Nedskæringen rejser sig først og fremmest en Betænkelighed med Hensyn til Nedskæringens Indvirkning paa Statens almindelige Kredit, dernæst en Række Spørgsmaal af juridisk, moralsk og praktisk Natur, som det med den nu herskende Pengeøkonomi vil være saare vanskeligt at løse paa blot nogenlunde tilfredsstillende Maade. Dette Standpunkt er dog fra Landbrugets Side stedse fastholdt under stadig Fremhæven af *den langsomme Krone­stignings Nødvendighed*, og i saa Henseende er i sin Tid fra Landbrugets Side henpeget paa en Ordning, der skulde gøre Papirkronen guldindløselig over en Aarrække til en stigende Pris, hvorved vilde opnaas, dels den Fasthed i Møntvæsenet, som Guldindløseligheden giver, dels den gamle Paritet efter en Aarrække. En Løsning af Spørgsmaalet efter denne Linie er stedse forekommet Landbruget mest ønskelig, og den i December Maaned forrige Aar gennemførte Ord­ning, hvorved Nationalbanken forpligtedes til at sikre en bestemt stigende Minimums­indløsning, kunde man derfor fra Landbrugets Side hilse med Tilfredshed.

I denne Forbindelse ønsker man at udtale, at Landbruget mener, at National­bankens Ledelse af Landets Pengepolitik gennem det sidste Aar har ladet adskilligt tilbage at ønske. For et Aar siden, da Opgaven bestod i at standse et stadigt Fald i Kronekursen, var Nationalbanken utilbøjelig til at paatage sig en Forpligtelse til Opretholdelse af en beskeden Minimumskurs og udtalte sig tvivlende om, at saadanne